

I. felvonás

Megváltás

10. fejezet

Rendeltetés II

Rau tudta, hogy az ellenség hátba fogja támadni az erőit, de hiába parancsolta védelmi pozícióba a flottáját, nem dacolhatott örökké a masszív túlerővel. Az admirális csak azt sajnálta, hogy a Traxan a szárazföldi csapatok visszatérését várta ahelyett, hogy odafent harcolt volna.

A Jedi vagy túlélte a csatát, vagy senki sem.

Fenn két meggyilkolt igazságosztó között járkált, a férfit egy kiálló fémdarab szúrta keresztül, a nőt összeverték, és kitekérték a nyakát.

- Uram – törte meg a csendet Lei –, minél később indulunk, Raunak annál nehezebb dolga lesz.

- Nem értem – rázta a fejét Fenn. – Az egész város a miénk, mindent átkutattunk... Mindent úgy csináltam, ahogyan mondta... Pedig itt volt, itt kellett lennie. – Ismét felmérte a holttesteket, az idegesség miatt csak most tűnt fel neki, hogy mindkét seka kardját elvitték. – Ők lettek volna?

- Úgy érte, a barna hajú lány és a fejkendő viselő társa? – kérdezte Jiu. – Ha ez igaz, miért futottak volna el? Hiszen azért jöttünk, hogy segítsünk.

- Nem tudom... Ennek nincs értelme – fogta a fejét Fenn.

- Úgy vélem, a saját lányát felismerte volna, és ez fordítva is igaz – felelte Lei.

- Mira nem így öltözködik – felelte Jaris. – Nem állna össze egy vakkal, és egyértelműen nem futna az emberektől, amikor egy rakása idegen próbálja megölni. Különben is, hogy ne ismert volna fel? – vakarta a szakállát, mikor belenyilallt az igazság. A borotválkozás hiánya, az új, nagymesterhez méltó öltözék és a sárga fénykard egy teljesen más ember látszatát keltette. Mira még akkor is nehezen ismerte volna fel, ha az orra előtt áll... De ő mindenképpen megismerte volna a nevelőapját.

Fenn gondolatmenetét egy másik erőhasználó törte meg. A fiatal lovag talajsiklón közeledett feléjük. Nem sokkal mellettük állt meg, majd izgatottan, vörös fejfel szállt ki a járműből.

- Uram... Uram... Csak ennyit találtunk – mondta heves lélegzetvételek közt. – Általunk ismeretlen szabvány, zöld kristállyal. – Egy fénykardot nyomott Fenn kezébe. A mester könnyedén megismerte a tanítványa kardját.

- Ezt hol találta? – kérdezte kerek szemmel Jaris.

- A kráterben, egy lezuhant börtönhajó roncsai között – felelte idegesen a lovag. – Csak egy túlélőt találtunk, egy súlyosan sérült öregembert, akinél egy másik kard is volt... A lila kristály miatt az nem egyezett a leírással, ezért azt az ő tulajdonának véltük. – Fenn megörült, amikor ezt meghallotta.

- Ismeri? – kérdezte Lei.

- Nem Mirát láttuk – vágta rá Fenn. – Az öreggel volt, bajba kerültek, Mira kijutott, ő nem. Sigil tudni fogja, hogy hol keressük. – Nimhez fordult. – Mennyi idő, még felérünk a Traxanra? Ideje elhúznunk a csíkot.

- Uram, minden szárazföldi egység visszatért, beleértve a Jedit is – jelentette Tin. Rau arcán nem mutatkozott érzelem, mégis azonnal reagált.

- Irány a harcmező! – parancsolta.

A Traxan elhagyta a harc sújtotta I'harát, hogy egy még kegyetlenebb hadszíntérre érkezen. A Tizenhatodik flotta csak alig tarthatta magát a sokszoros túlerő ellen, a kék és vörös nyalábok tengerében a korvettek és a fregattok úgy hullottak, mint legyek, sőt még a nehéz páncélzatú Staa cirkálók és a rombolók sem maradhattak épségben.

- Az ellenséges flotta új pozíciót vesz fel – jelentette Tin.

- Látom, látom – hüledezett Rau. Nem tehetett mást, végig kellett néznie, ahogyan a seka kapitális hajók masszív alakzatba rendeződtek az egyetlen hiperútvonal mentén, ahonnan haza tudtak ugrani. – Megmondtam, hogy nem tökölhetünk odalent egész nap.

- Az ellenséges flotta beszüntette a tüzelést... Hívnak minket – mondta döbbenten az elsőtiszt.

- Egyezkedni akarnak... – tette keresztbe a karját Rau. – Hát jó, hallgassanak el a mi lövegeink is... Halljuk – bólintott rá nehézkesen az admirális.

A Traxan kommunikációs rendszerei hologramot vetítettek a seka flotta parancsnokáról, miközben az ellenséges hajó rendszerei Rauval tették meg ugyanezt. Mindkét oldalról úgy tűnt, mintha a parancsnokok szemtől-szemben beszéltek volna egymással.

- Rau, tudtam, hogy maga lesz az – jelentette ki a seka had vezére. – Ki más lenne elég vakmerő egy ilyen pocsek támadás levezényléséhez?

- Pa'ha úrbiztos – vágta rá az admirális. – Sejtettem, hogy fognak akárkit ideküldeni, de az egész Köztársasági Véderő vezére? Nem túlzás ez egy kicsit? Hát kire maradt az a tucatnyi másik rendszer, amit szintén megtámadtunk?

- Ez nem a maga dolga – vágta rá Pa'ha. – Az ön feladata annyi, hogy megadja magát, elkerülve a további vérontást.

- Miért is tenném? – kérdezte Rau.

- A flottáját bekerítettük, innen csak százharminc rendszerőrön keresztül menekülhetnek el. Ön szerint képesek rá?

- Meglátjuk – rántott vállat Rau, aztán az elsőtisztjéhez fordult. – Tűz minden állásból!

A Tizenhatodik flotta hajói ádáz sortűzbe kezdtek, a kék nyalábok áradata még el sem érte a seka hadat, mikor megszólaltak a lövegeik. A Traxant több rendszerőr is tűz alá vette, a fedélzete beleremegett a sorozatos találatokba.

- Pajzsok nyolcvan százalékon – jelentette Tim. – Ezt nem bírjuk sokáig.

- Pedig még többet is muszáj lesz – vágta rá Rau. – A flotta induljon neki a blokádnak! A kísérőhajók koncentráljanak a rombolók védelmére, azok irányítsanak energiát a főlövegekbe! Most áttörünk, vagy mind halottak vagyunk.

Távolsági küzdelemben a Tria rombolók felülmúlták a Ja'kha rendszerőröket, azonban közelharcban fordult a kocka, ugyanis a nagyobb hajók sokkal több löveget, vadászgépet és torpedót vethettek be a hadszíntéren. Minél közelebb értek az ellenséghez, a Traxan annál inkább elveszett az óriások között. Rau tudta, hogy nincs más megoldás... Megkapta a nehéz küzdelmet, amit a rendeltetésük ígért.

A pajzsok hatalmas megpróbáltatások elé kerültek, mikor a romboló beért az ellenséges hajók közé. A rendszerőrök minden oldalról tűz alá vették, a kísérőhajók elállták a legtöbb nyaláb útját, azonban a Traxant így is rengeteg találat érte. Az admirális folyamatosan fel-alá járkált a Hídon, többször is megrendült az egyensúlya, azonban ő csak így gondolkozhatott igazán. El kellett döntenie, mit, mikor és hogyan tehet meg, ha azt akarta, hogy a Jedi élve hagyja el ezt a csatát.

- Torpedókat kilőni! – ordította, amikor két rendszerőr közé érték.

A Traxan minden oldalról gyilkos robbanófejeket indított, a keskeny, szürke fémtestek pályáját speciális rendszerek határozták meg. Átsiklottak a baráti hajók között, majd átrepültek a seka hadihajók zárótüzén, hogy elérjék a rendszerőröket. A jobboldali Ja'kha mindkét pajzsa állt, ezért a második védőmező felfoghatta a becsapódásokat, azonban a másik rendszerőr már csak egy pajzssal rendelkezett; a torpedók könnyedén keresztülmentek rajta, majd feltépték a Ja'kha masszív páncélzatát. A lángoló hajó lövegei elhallgattak, a pajzsa megszűnt, a Traxan lövegei könnyedén elpusztíthatták volna, azonban Rau mást forgatott a fejében.

- Energiát az oldalsó pajzsba! Minden löveg a még ép hajóra célozzon! Becsapódásokra felkészülni! – ordította, mikor megindultak a rendszerőr torpedói.

Az irányított robbanófejek kevesebb sikerrel manővereztek a csata káoszában, a Traxan lövegei és a vadászgépek sokat kilőttek, mások útját kísérőhajók állták el, azonban néhány mégis elérte a rombolót. A kisebb test nehezebben birkózott meg a becsapódásokkal, a második pajzs generátora túláramot kapott, a vészleállítás elkészt, a hajó keskeny középső részét egy hatalmas robbanás hasította fel. A Traxan hajótete úgy remegett, mintha földrengés rázta volna, a fények pislákolni kezdtek, a műszerfalakból szikrák csaptak ki. Rau elvesztette az egyensúlyát, ahogyan földre esett, a már sérült rendszerőrré nézett. A Ja'kha törzsét keresztülfúrta egy kék sugárnyaláb – egy másik Tria romboló felelt az elpusztításáért.

- Jelentést! – mondta dühösen Rau, ahogyan feltápáskodott a földről.

- A kettős generátor felrobbant, súlyos károkat szenvedtünk, de a főrendszerek még működőképesek – felelte Tim. – Egy sor rendszerőr még mindig az utunkban van.

Rau előre szegezte a tekintetét, a fekete alapon vörös csíkokkal megfestett burkolatáról felismerte a Na'rát, Pa'ha zászlóshajóját. Tucatnyi másik rendszerőr állt körülötte, ez jelentette az utolsó akadályt, ami a két had között állt.

- A főlöveg még működik? – kérdezte az admirális.

- Megsérült, de egy lövést még leadhat, mielőtt kiég – felelte az elsőtiszt.

- Pa'ha szeme közé, ha lehet – vágta rá Rau.

A Traxan főlövege rettenetes erővel sült el, alighanem utoljára a történetében. A sugárnyaláb nagy erővel ütközött a Na'ra pajzsaiba, az első réteg hamar megadta

magát, a második sem tarthatta magát túl sokáig, a nyaláb maradéka a rendszerőr páncéljának feszült, másfél kilométeren keresztül feltépve a burkolatát. A lángoló hajó az utolsó erejéből kitért a Traxan útjából, a többi rendszerőr védeni próbálta, azonban más Tria rombolók rongálták meg, vagy pusztították el őket.

- Több romboló is bemérte a Na'rát, elpusztíthatjuk – jelentette a tiszt.

- Minek? – kérdezte Rau.

- Mert a fedélzetén van az egész Köztársasági Véderő főparancsnoka? – felelte Tin.

- Ugyan Tin, Tin-Tin – rázta a fejét az admirális. – Hát nem látja, hogy ez egy gyáva féreg, ráadásul egy idióta? Ha megöljük, még a végén egy intelligens lény kerül a Véderő élére, vagy legalábbis olyan, aki kiérdemelte posztját. Ezt mi nem akarjuk. Egy lövés se érje azt a hajót, ez parancs!

- Értettem, uram – felelte a tiszt.

Miután a Na'ra népes kíséret mellett kitért a Tizenhatodik Flotta útjából, már semmi sem gátolhatta meg a visszavonulást. Rau megcsinálta, mégis vegyes érzelmekkel hagyta el a harcmezőt. A rombolók fokozott védelme miatt rengeteg kísérőhajót vesztett, azonban így is kilőtték a Triák harmadát, és a megmaradt hajók is inkább lángoló roncsokra hasonlítottak, mintsem fenséges hadihajókra.

- Ugrás! – rendelte el az admirális.

A megmaradt hajók egymás után tűntek el a harctérről, a Traxan hajóteste rázkódni a kezdett, Rau már tudta, hogy a károk a hajtóműveket sem kerülték el. Mégis meghallhatta a jól ismert zúgást, a csillagok apró fénypontokból sebes nyalábokká váltak, ahogyan a romboló fénynél is gyorsabb tempót vett fel, belépve az űrrel együtt létező, kék térségbe, amit hiperűrnek neveznek.

A hajótest megrázkódott, amikor véget ért a fénynél is gyorsabb vágta, a csillagok ismét felismerhető váltak, azonban az űr fekete háttere helyett egy zöld erődökkel és szürke városokkal borított bolygó várta őket.

- A Zu'hatra – nyugtázta Mira. – Az elektromágneses sugárzás miatt nem lehet rendszeresen kommunikálni rajta, ezért hiába tartozik a Seka Köztársaság fennhatósága alá, azt csinál, amit csak akar. Persze emiatt itt fészkel az alvilág is, de az nem probléma.

- Nem? – kérdezte meglepetten Noeya. – Kérlek, magyarázd meg, hogy nem lesz egy vak nő és egy tizenhétnek látszó lányka egy olyan bagázs célpontja, akik szinte csak a farkukkal gondolkoznak!

- Ők nem kaptak parancsot a megölésünkre, tehát, ha nem állunk az útjukba, nem lesz bajunk – felelte Wess. – A Nar Shaddaa sem volt velem valami vendégszerető, mégsem kerültem bajba. Csak ki kell maradni a problémásabb egyének látóteréből, le kell nyelni azt, amit másokkal tesznek, és nem lesz gond.

- Kit érdekel, hogy mi van a másikkal? – rántott vállat Adane.

- Látod, már megy is – vágta rá Mira.

Gond nélkül leszállhattak egy triaták által sűrűbben lakott környéken, a bajok csak a fizetés idején kezdődtek. Mint kiderült, a Hy'tarán nem lehetett sokat találni abból a fémből, amiből a krediteket öntötték, azonban Zu'hatra dúskált benne. Itt egy kredit értéke a nullával vetekedett, a megmaradt tkákkal pedig nem mehettek túl sokra. A pénz felét egy lepusztult környéken található, rozsdás bádogdoboz bérlésére költötték, aminek azt volt egyetlen pozitívuma, hogy rendelkezett meleg vízzel.

Mira nem szívelete az egyetlen ablak miatt sötét belső teret, nem tetszett neki a szaga, nem kedvelte a kocka alakú lámpákat, ahogyan a holografikus TV és a kényelmetlen franciaágy sem nyugózta le. Nem akart Noeya mellett aludni, ami fordítva is igaznak bizonyult, de szállásnak szállás volt, itt ellehettek, amíg nem jönnek rá, hogy juthatnak haza, illetve nem mondanak le róluk azok, akik az életükre törtek.

Addig is pénzt kellett szerezniük, munkával, vagy sem, még égetőbb kérdéssé vált Adane szeme. Mira nagy nehezen rávette őt arra, hogy orvoshoz menjenek, ám azt nem sejtette, hogy a sith miért vonakodott ennyire.

Noeya félve állt meg az magát enának mondó, magas, világosszürke bőrű, kopasz lény előtt, ami három apró szemmel rendelkezett, kettővel a lapos orra kezdeténél, eggyel pedig a tarkóján. A vízzel többször is leszkennelte a páciensét, miközben a fehér köpenyébe törölgette a tiszta kezét, és nagyokat kattogott a nyelvvel.

- Igen? – kérdezte idegesen Adane.
- Az ön látóidege visszafordíthatatlan károsodást szenvedett – mondta gyors, hangsúlytalan szavakkal az ena.
- Tehát? – érdeklődött Noeya.
- Tehát nincs mit tenni, vak lesz, amíg csak él – felelte az orvos.
- Az nem lehet – rázta a fejét Adane. – Mi van az implantátumokkal? Már több ezer éve az úrkorszakban vagyunk! Gyorsabban tudunk menni a fénynél, olyan robotokat építünk, amik intelligensebbek, mint mi, sőt, egész bolygókat tudunk elpusztítani a fegyvereinkkel... Nem igaz, hogy nem lehet pótolni két ostoba szemet!
- Ha azt mondom, hogy nincs mit tenni, akkor nincs mit tenni – mondta az ena.
- Noeya – szólította meg őt Mira –, tudtuk, hogy ez is egy lehetőség.
- Nem... Ez nem lehet – rázta a fejét hitetlenkedve Adane. Legbelül sejtette, hogy ez lesz, éppen emiatt vonakodott a vizsgálatról. Amíg volt remény rá, hogy ez csak egy átmeneti állapot, meg tudott birkózni a vaksággal, azonban a másik véglet félelemmel és kétségbeeséssel borította el a lelkét. – Nem! Csinálnia kell valamit! Bármit... Akármit!
- Önöknek kell tenniük valamit, kifizetni a vizsgálat árát – vágta rá lelketlenül az orvos.
- Szemétláda! – morogta Noeya.
- Hagyd! Majd megoldjuk – tette a vállára a kezét Mira.
- Hogy? Soha többé nem láthatom az arcom a tükörben, nem nézhetek többé tévét, nem olvashatok, nem láthatom az eget... Elvesztettem az életem azt a részét,

ami igazán értelmet adott neki. Ezt hogy akarod megoldani?! – ordította kétségbeesetten.

- Minden páciens így érez, eleinte – tette hozzá az orvos. – Ahogy telik az idő, elfogadják az állapotukat és az élet új területeit kezdik el élvezni. A hallás, a szaglás, a tapintás erősebbé fog válni, ha okos, akkor kihasználja ezeket a nem várt előnyöket. Most pedig fizessenek!

- Megoldjuk – ismételte Mira, majd a zsebébe nyúlt. Fent kellett tartani, hogy Noeya esetlen a látása nélkül, máskülönben gyanút foghattak az egyszerű népek.

Adane visszahúzta a fejére a kendőjét, felhaborította a félelemmel szembeni tehetetlensége, ugyanakkor nem találta hülyeségnek, amit az orvos mondott. Az Erő nem tudta pótolni a látásvesztést, de eleget mutathatott neki ahhoz, hogy meg tudjon vonatkozni a szeme világától. Ez a felerősödött érzékekkel párosulva még halálosabbá is tehetné őt, mint annak idején – ha sikerül túltenni magát a tragédián.

- Köszönöm – számolta össze a markában kikötött pénzt az ena. Az ötven gka fél tka értékét hordozta magában, több mint tisztos összegnek számított egy egyszerű vizsgálat fejében.

- Menjünk – fogta meg a társa karját Mira, majd lassan kivezette őt a rendelőből. Noeya már most unni kezdte a tettetést, ám ennek így kellett lennie egy ideig – legalább néhány hétig, hogy hihető legyen az alkalmazkodása.

A gyengélkedő ablakán keresztül Fenn és Selene idegesen figyelték Sigil műtétjét. Állítólag nyoma sem marad majd az életmentő beavatkozásoknak, azonban egyiküket sem boldogította, hogy az öreg továbbra is protézis nélkül maradt. Csak Mira sorsa foglalkoztatta őket.

- Hamar vissza fogja nyerni az eszméletét – mondta Fenn, a tanítványa fénykardját szorongatva a kezében. Bármilyen kardot kaphatott volna, de ő ezt akarta hordani, egészen addig, amíg rá nem talált a mostoha lányára.

- Mi van, ha mégsem tudja, hogy hol van? – kérdezte aggódva Selene.

- Akkor tűvé teszem érte a galaxist – vágta rá Fenn.

- De milyen áron? Tudod, hányan haltak meg?

- Mindenképpen meghaltak volna – felelte Jaris. – A triaták nem többek egy rakás vallási fanatikusnál, akik mindenképpen végeznének a sekákkal, vagy mind egy szálig megöletik magukat. Ez mind megtörtént volna nélkülem, de amint biztonságban van Mira, mindent el fogok követni annak érdekében, hogy véget érjen ez a konfliktus.

- Mi lesz addig? Hány ártatlannak kell még meghalnia? – kérdezte kerek szemmel Selene. Már rá sem ismert arra az emberre, akivel éveken keresztül együtt élt, mégis örült a változásnak. Fenn egy lépéssel közelebb került ahhoz az önközpontú csempészhez, aki magasról tett mindenre, ami egykor fontos volt neki... Hiszen ezért szeretett belé.

- Amennyinek csak kell – vágta rá rezzenéstelen arccal Fenn.

Lei és Nim döbbenten nézték a biztonsági kamera felvételeit, a hangrögzítő segítségével minden szavát hallhatták a párbeszédnek.

- Megmondtam – jelentette ki Seia. – A próféta nem az, akinek mondja magát. Kihaszna minket. Esze ágában sincs felemelni minket... Azt akarja, hogy békét kössünk? Békét? Ezekkel a szörnyekkel? Amikor le kéne gyilkolnunk mindet?

- Legyen, aki akar – vágta rá Lei. – Nélküle sosem tört volna ki ez a háború, a nép megelégette már a folytonos ellenségeskedést, sokan hátat fordítottak a hitüknek. De most, hogy a nép Prófétának hiszi, a triaták egyesültek, készen arra, hogy kiirtsák a létezés szennyét. És amíg ezt a Mirát keresi, ez így is marad.

- Mi lesz, ha megtalálta, és béketárgyalásokat akar? – kérdezte Seia.

- Akkor megszabadulunk tőle – vágta rá Jiu. – Úgy rendezzük, mintha a sekák tették volna, még több haragot szítva a nép szívében.

Leana személyi cirkálóján úrrá lett az izgalom és a kíváncsiság. Már csak félórára jártak a megadott koordinátáktól, az üzletasszony nem bírt megmaradni a személyi lakosztályában, ezért kiöltözött és beleült a hajója parancsnoki székébe. Carlos már ott volt, nyugalmat mutatva, legbelül gyermeki lázban égve malmozgatott.

Ventris kérdezni akart tőle valamit, amikor a hajótest úgy kezdett rázkódni, mintha egy földrengés hasított volna a fedélzetébe. A hiperűr kéksége megszűnt körülöttük, a csillagok ismét felismerhető formát öltöttek, az üzletasszony nem hitt a szemének.

- Mik azok? – kérdezte kerek szemmel. Egy hatalmas állomás tornyosult előtte, körülötte keskeny cirkálók sorakoztak, hosszúkás, keskeny hajóknak látta őket a távolból, a hasukon egyetlen ormótlan főlöveggel.

- Az állomás ismeretlen konfiguráció – jelentette a cirkáló kapitánya, aki elsőtisztet kényszerült játszani. – A többi hajó azonos azzal, ami a Denont sújtó támadásért is felelős.

- Tehát nem barátok – nyugtázta Leana.

- Ezt nem tudhatjuk – felelte Carlos.

Ventris visszavágott volna, azonban feltűnt neki, hogy az egyik romboló feléjük vette az irányt. A hatalmas lövege rájuk fordult, jelentenivalót adva a kapitánynak.

- Bemérték – jelentette a férfi. – Az ellenséges hajó főlövege csaknem teljesen feltöltődött.

- És most? – kérdezte vissza az üzletasszony, majd a kapitányhoz fordult. – Pajzsokat maximumra! Fegyvereket készenlétbe! Vigyen ki minket innen!

- Késő – jelentette ki a férfi, mikor elsült a Tria romboló főlövege.

A kék fénynyaláb keresztülment a Dreadnoughton, a hajótest darabokra szakadt, majd egy erőteljes robbanás vetette szét a roncsokat. Nem maradt más utána, mint holtak, akik ártatlan áldozataivá váltak az Ismeretlen Régiók egy újabb titkának...

Vége

Az I. felvonásnak.

Meghatározatlan idejű szünet
következik...

Darth Raven